

[Aksel Møller.]

at dens hjælp fortrinsvis kommer de mindre-bemidlede tilgode, og indrette lovgivningen således, at anvendelsen af billigere byggemetoder forsøges. Selvfølgelig kunne det ikke falde mig ind at rette nogen form for protest, tværtimod, mod tanken om, at den ufaglærte arbejdskraft inddrages i boligproduktionen, eller imod rationaliseringen af denne gennem anvendelsen af nye byggemetoder. Må jeg tage det som en kompliment, at den højtærede indenrigs- og boligminister har indstillet sig på at fortsætte nøjagtigt dér, hvor jeg slap. Det samme gælder naturligvis en hel række andre spørgsmål.

Hvis man grunder over de økonomiske afsnit i den højtærede statsministers tale, er det lidt svært at finde ud af, hvilken prioritetsrækkefølge han vil give de forskellige hensyn, men mon jeg tager meget fejl, når jeg siger, at talen vist skal opfattes sådan, at det afgørende for hans regering er en forøgelse af produktionen. Han tilføjer ganske vist: og beskæftigelsen, men da denne ikke på afgørende måde kan forøges yderligere, simpelthen på grund af manglende arbejdskraft, må det vel nærmest anses for at være sagt, for at det ikke skal være glemt.

Den høje regering kan regne med mit partis støtte også til alle bestræbelser, der går ud på at forøge produktionen. Da den forrige regering trådte til, måtte der på grund af det store valutaunderskud sættes tæring efter næring, og det førte en overgang til en opbremsning af den økonomiske aktivitet. Det er ikke muligt i vort land at opretholde en høj økonomisk aktivitet, medmindre valutabalancen er i orden, og derfor kan der ikke opstå nogen trætte mellem os og regeringen om, at det stadig må være et afgørende hensyn for landets økonomiske politik at styrke valutabalancen. En forøgelse af Danmarks velstand beror nu, da valutabalancen i alt fald er positiv, på, at produktionen kan forøges og afsættes til lønnende priser. Derfor er det første fornødne — ved siden af at sikre valutabalancen — at holde et rimeligt omkostningsniveau. Jeg går ud fra — hvis jeg har ret i, at det er produktionsforøgelsen, det drejer sig om for den høje regering —, at regeringen også vil have dette for øje, hvis forårets overenskomstssituation til sin tid

bliver et statsanliggende. Det nytter ikke at forøge produktionen, hvis den forøgede produktion ikke kan eksporteres, fordi produkterne er for dyre i konkurrencen med andre landes produkter.

Her rummer åbningstalen en lang række uklare punkter. Det kan næppe nytte at spørge den højtærede statsminister om, hvad han mener, når han taler om, at vi må sikre produktionen, investeringerne og et højt beskæftigelsesniveau igennem en så lav rente, som er gennemførlig, uden at der fremkaldes inflatoriske tendenser. Vi forstår jo desværre ikke altid det samme ved sådanne ord. Jeg erindrer mange år, hvor vi diskuterede, hvad inflation var, og hvor det nuværende regeringsparti, der også dengang var regeringsparti, havde en helt anden opfattelse af inflation end vi, simpelthen nægtede at se, at den eksisterede i Danmark, skønt den var så tydelig og åbenbar, at enhver, der ikke havde indsuget samme visdom som de socialdemokratiske ordførere, kunne se den hele dagen igennem i hele vort økonomiske liv. Derfor tror jeg, det bliver svært at se, hvad meningen er med den sætning. Den unddrager sig helt, synes jeg, det eksakte og synes nærmest at være en slags orakeltale. Forøvrigt bliver den ikke mere klar af tilføjelsen, hvorefter „samme synspunkt må lægges til grund for statens finanspolitik“.

Når den højtærede regeringschef senere i sin tale er inde på tanken om at beskatte de større indtægter stærkere og indføre et skattefrit eksistensminimum, såvel til stat som til kommune, kan det meget nemt komme i konflikt med de foregående betydninger af, at bibeholdelsen af en positiv valutabalancen ligger regeringen på sinde. Meget klogere bliver man jo ikke af at høre det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) tale om disse spørgsmål, for her synes opsparringssynspunktet fuldstændigt at skifte karakter, og der opstår med eet en skræk for store formuer. Skønt en del af de store formuer, vi har her i landet, er udprægede investeringsformuer, skal der altså mobiliseres en ængstelse for ophobning af formuer på enkelte hænder. Ja, naturligvis er der i vort folk en udpræget trang til at komme bort fra alt, hvad der hedder koncentration af magt, af monopoler. Jeg henstiller ganske til den høje